

Det, der directe og indirecte har opretholdt Norges finantsielle Tilstand, er Landets store Skibsfart. Det, vi burde gjøre, er at hæve Tolden paa fremmede Skibe; thi jeg bilder mig dog ind, at det vilde være til overordentlig Nytte for hele Landet, om vor Skibsfart kunde tage til og ikke blive staaende eller tage af; hvad der formodentlig vil skee, dersom vi blive ved vort nuværende System. Man har et Forbillede paa, hvad fuldkommen Frihed — ikke Beskyttelse her og Extrabyrder der — har været for Skibsfarten i England, og jeg vil tillade mig at omtale dette med et Par Ord. Da den engelske Navigationsact blev ophævet — jeg tror, det var i 1851 — var der kun een Mening — hos det ene Parti naturligvis — om, at nu var den engelske Magt forbi; nu ophørte al Skibsfart; nu blev der ikke bygget et Skib mere; nu bleve de engelske Søfolk ikke mere øvede, saaledes at man, naar der kom Krig paa, ikke vilde have Søfolk til at bemandle Skibene med. Denne eenstemmige Mening gif igjennem Pressen, den blev udtalt i Parlamentet, og allevegne gjorde den uhyre Opsigt, men hvad medførte saa denne Frihed, der berøvede den engelske Skibsfart dens fra Cromwells Tid nedarvede Privilegier? Istedetfor at tage af, viste det sig, at Handelsflaaden i Løbet af 14 Aar efter Actens Ophævelse var forøget med 50 pCt. Det var, fordi man gav Alt frit; man kunde frit indføre Skibe, man kunde frit lade dem bemandle paa enkelt overordnet Mandskab nær, man kunde indføre Alt til Skibets Behov, hvad man vilde, Proviant, og hvad det vilde tage med sig. I Frankrig derimod lod man Beskyttelsen for Skibsfarten bestaae, og Følgen var, at den franske Handelsflaade i det samme Tidsrum gif ned med 3 pCt. Saaledes vil det naturligvis gaae, naar man ikke bærer sig fornuftig ad ved at befrie en saadan Gjenstand for extraordinaire Byrder. Der er ikke en industriel Bygning i hele Landet, af hvilken man forlanger den Afgift som af Skibe. Dersom De ville regne efter, ville De finde, at ethvert af vore Fartøier i Gjenomsnit betaler fra 3 til 5 pCt. til Statskassen, men det vilde vist blive betragtet som aldeles utaaleligt, dersom en saadan Afgift

skulde svares af en Bygning paa Landet, der dog staaer meget fastere end et Skib, som er udsat for alle mulige Storme, for Is og Sligt, og som er i den Grad forgængeligt, at det slet ikke kan sammenlignes med en Landbygning. Skibsfartsafgifterne indbringe jo en Sum, der efter de nuværende Forhold maa betragtes som overordentlig høi — det er nok en 270,000 Rd. — og her er et Moment, som netop passer til det, jeg har tilladt mig at anføre om Indkomstskattens Indførelse. Det er for at lette Handel og Skibsfart — og jeg kan ogsaa sige Agerbrug — at man benytter Indkomstskattens Beløb, men ikke netop til at stoppe et finantsielt Hul. At det tøvrigt er noget overraskende, at vi iaar faae en Anmodning om at bevilge et Par Millioner i Indkomstskat, foruden at man vil tage 2 til 3 Millioner ud af Reserveconden, er ganske vist. Man skulde ikke have ventet det, efter hvad der foregik forrige Aar, da der velvillig blev voteret den ærede Finantsminister 1 Million, som han derefter renoncerede paa at faae paa Grund af, at det forventede Overskud, som viste sig kun at være et Underfund, skulde blive 450,000 Rd. Det skulde imidlertid glæde mig, at Ministeren dengang tog sit Forslag tilbage, skjøndt Forventningen om Indkomsten i dette Aar jo ikke blev opfyldt, naar Ministeren derved vilde være kommen til alvorlig at tænke over, hvorledes han skal faae Indkomstskatten hensigtsmæssig bevilget og forstandig brugt. Det ligger i den ærede Ministers Hænder at indføre saadanne Reforme, som deels strax, deels senere vilde være en Velsæd for Landet. Det er kun ved at tage disse Sager under alvorlig Overveelse og søge at forene sig med os her og Nøgstdagen i det Hele om at faae saadanne Reforme gennemførte, at man kan vente nogensinde at bestaae. Vi kunne have ondt nok derved alligevel, men vi kunne sandelig ikke vedblive i den gamle Skure. — Jeg tør dog maaskee endnu nævne det Forslag, der igaar fremkom fra det ærede Medlem for Aalborgs Amts 1ste Valgkreds (Zahle). Han vilde beskaffe Lurusgjenstande; men jeg kan derved ikke undlade at tænke paa, at naar jeg kommer her imorgen og seer, at det, jeg har